

“La sardana és una dansa viva”

El doctor Josep Palau, ginecòleg de l'hospital que és amb nosaltres des de l'any 1987, ha dedicat una bona part del seu temps lliure al món sardanista. Ha estat dansaire de colla i jurat del Campionat de Catalunya de Colles Sardanistes, locutor de ràdio i organitzador de concursos i concerts, i fins i tot ha esmerçat un temps a publicar escrits d'opinió i divulgació sardanista en revistes especialitzades d'arreu de Catalunya.

Quan vas començar a tenir interès per les sardanes?

Arran d'unes vacances amb la família a l'Empordà. Trobar-nos en una ballada de sardanes i no saber-ne ballar em va fer una sensació d'estar fora de joc. El curs següent a l'escola es va organitzar un curset per aprendre'n a ballar i m'hi vaig apuntar. Devia tenir pels volts dels dotze anys.

Com és que t'hi vas dedicar? Quin enriquiment personal t'ha portat el món sardanista?

És el resultat d'un encadenament de fets: el curset a l'escola, l'agrupament en colla, la competició en l'àmbit de les colles alhora que va creixent l'amistat entre tots els companys, l'estímul de superació en un ambient de germanor... I tot això en un moment de la vida en què la formació com a persona s'anava forjant. Així, a l'esbarjo i el divertiment s'hi afegia l'esperit de superació i a voltes de sacrifici; a una activitat física comparable a qualsevol esport, el contrapunt cultural tant des del punt de vista musical com de la dansa en si; a la competició i la rivalitat, l'amistat, la companyia i la germanor. En definitiva, la possibilitat d'implicar-se en un projecte creatiu i constructiu en què la teva participació era important i sovint tinguda en compte.

En quines colles has ballat?

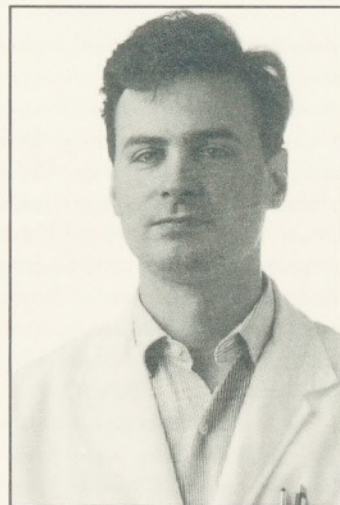
Seriosament, fins avui en tres: una colla juvenil local, la Sol Naixent; després la Som i Serem, també de Granollers, amb la qual vam aconseguir destacades classificacions en el Campionat de Catalunya diverses temporades; i, finalment, en la coneguda Violetes del Bosc, de Barcelona. Globalment això es tradueix en 14 anys ininterromputs de pertànyer en actiu al sardanisme de competició.

Quina visió tens de la sardana com a manifestació cultural?

La sardana no és únicament un ball popular o una manifestació folklòrica arrelada al passat. A més de tenir una rica història, la sardana és actualment una dansa viva. Això vol dir que la balla la gent del carrer del nostre país en passar per una plaça on es pot sentir una cobla; que no està reclosa en uns grups reduïts d'estudiosos o d'esbarts, i que no és cert que només es balla com a exhibició o espectacle.

La sardana està preparada per a la modernitat? Té futur? Està arrelada?

De fet la sardana continua sent una dansa viva. És evident que té un passat i un present. De cara al futur, hi ha una sèrie de qüestions que preocupen. La més destacada, probablement, és la manca de jovent dedicat a la sardana, sobretot en les àrees

Dr. Josep Palau

de gestió i organització de les diferents entitats sardanistes. És cert que hi ha una bossa important de joves al món del sardanisme de competició, i d'uns anys ençà també entre els músics de les cobles; tanmateix, algú ha dit, no sense certa exageració però també amb agudesia, que la sardana deu ser dels pocs balls en què els joves toquen perquè els grans ballin. Hi ha, penso, dos esculls importants: la poca sensibilitat de la majoria de les institucions de casa nostra envers la promoció de la nostra dansa nacional i el tracte poc adient i sovint d'oblit dels mitjans de comunicació. Malgrat tot, sóc més aviat optimista quant al futur de la sardana.

Dolors Dalmau

BBBBBB BBBB
BBBBBB BBBB
BBBBBB BBBB
BBBBBB BBBB

sala de lectura

D. TUBAU, J.M. BLASI. *Guia de les cases fonda de Catalunya*. Barcelona. Ed. Altaïr, 1996

Les fondes, establiments singulars amb un estil d'hospitalitat diferent, on s'uneixen tradició i actualitat, tracte familiar i bona taula, s'han agrupat en una associació que és recollida pels autors en aquesta guia.

El llibre va més enllà d'una simple descripció dels establiments i ens submergeix en un agradable viatge per diferents

contrades catalanes paladejant-ne els sabors i donant-ne a conèixer la història, els paisatges i la gent.

L'aspecte gastronòmic està especialment cuidat, de tal manera que un ja s'imagina amb el plat a taula, però les pinzellades geogràfiques també són d'especial interès.

Aquesta guia ens permetrà

descobrir Catalunya —un país tan proper i en molts aspectes tan desconegut, ric en tradicions i amb una excepcional taula— des d'una altra vessant.

Citant paraules de la contraportada del mateix llibre, que crec que són un bon resum de l'obra, des de la fonda recuperarem un coneixement més profund del nostre país, una

manera de viatjar a l'antiga, de quan el temps servia per viure i no per córrer. Un temps una mica llunyà, no us sembla? En qualsevol cas, animeu-vos a emprendre el viatge. Valdrà la pena.

Josep M. Ibáñez